

на срещната стена, отъ тамъ на покрива и изчезне. Вдигнешъ глава и какво? — надъ тебе лети щъркъ! Бавно, спокойно и празнично той обикаля отъ дворъ на дворъ, отъ пжтъ на пжтъ и прави първитъ си посещения. После се завърти бързо и се спусне върху гнѣздото си на нане Стоичковата върба. Децата затичатъ по сламурливия дворъ, дето магарето въ размишления се припича на слънцето, и завикатъ:

— Мамо — щъркъ, мамо — щъркъ!

После запѣватъ пискливо и заподскачатъ:

Щъркъ клечи, азъ хвърча! . . .

Щъркъ клечи, азъ хвърча! . . .

Кокошкитъ, подплашени отъ тия трепкави гласове и отъ леката сѣнка на щърка, се разбѣгватъ и разкудкудякватъ тревожно. Пѣтельтъ отъ бунцето дава успокоителенъ сигналъ, качва се бързо на колата и застава на щрекъ.

Подплашена отъ тоя шумъ, на прагътъ излиза стрина Стоичковица съ тѣстени ржце, брашнена като воденичарски чувалъ, и вика съ гласъ, който се чува по цѣлото село:

— Какво се дерете бре, проклетници проклети!

Но като вижда щърка, застаналъ на гнѣздото, че обръща шията си и разглежда родината си по всички посоки, тя застава умилено и дума галено:

— Божичко мили, — гостъ ни дошелъ, — добре ни дошелъ!

Тогава нѣкжде изъ прихлупенитъ навеси излиза и домекинътъ нане Стоичко. По дрехитъ му и по капата му висятъ дълги сламки; той върви лениво и безучастно поглежда жена си.

— Стоичко, щъркъ, — вика булката, възбудена отъ празничната картина на тѣхното сиромашко дворче.